

Це, як на мене, суперечить стандартам Альянсу. Це виглядає абсурдним і з огляду на те, що Міноборони, відповідно до цього ж закону, мають очолювати цивільний міністр та цивільні заступники міністра. Тому Міністр оборони — член Кабінету Міністрів, цивільна особа і керівник органу виконавчої влади — не може бути підпорядкований Президентові України як Верховному головнокомандувачу Збройних Сил, як і не може здійснювати оперативне керівництво застосуванням ЗСУ.

Неврегульовані у законі й взаємовідносини між начальником Генерального штабу та Головнокомандувачем Збройних Сил України, командувачем об'єднаних сил та командувачами видів, окремих родів військ (сил) ЗСУ, командувачами (керівниками) інших військових формувань. Унаслідок цього вірогідний конфлікт між органами управління під час виконання завдань з оперативного керівництва військами.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к-ВР /із змінами, внесеними згідно із Законами № 2222-IV від 08.12.2004 р., № 2952-VI від 01.02.2011 р., № 586-VII від 19.09.2013 р., № 742-VII від 21.02.2014 р. // [Електронний ресурс] /Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: www.zakon4.rada.gov.ua.

2. Енциклопедія державного управління: у 8 томах /Нац. акад. Держ. упр. при Президентові України; наук. ред. Колегія: Ю.В. Ковбасюк (голова) та ін. – К.: НАДУ, 2011.

3. Енциклопедичний словник з державного управління /уклад.: Ю.П. Сурмін, В.Д. Бакуменко, А.М. Михненко та ін.; за ред. Ю.В. Кообасюка, В.П. Трошинського, Ю.П. Сурміна. – К.: НАДУ, 2010. – 820 с.

4. Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020». Указ Президента України від 12 січня 2015 року № 5/2015.

5. Про національну безпеку України: Закон України від 21 червня 2018 року № 2469 – VIII. //Голос України. – 2018. – 7 липня. – Режим доступу: <http://www.golos.com.ua/article/304933>.

6. Про Стратегію національної безпеки України: Указ Президента України від 26 травня 2015 року № 827/2015.

7. Про Раду національної безпеки і оборони: Закон України від 5 березня 1998 року № 183/98-ВР {Із змінами, внесеними згідно із Законом № 43-VIII від 25.12.2014, ВВР, 2015, № 4, ст. 14}.

8. Воєнна доктрина України: Указ Президента України від 24 вересня 2015 року № 555/2015.

9. Концепція розвитку сектору безпеки і оборони України: Указ Президента України від 14 березня 2016 року № 92/2016.

10. Угода про асоціацію між Україною та ЄС від 27 червня 2014 року.

11. Закон України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України над тимчасово окупованими територіями в Донецькій та Луганській областях» від 24 лютого 2018 року.

12. Усатюк І.Ф. Національна безпека: переваги та зауваги //Чорноморські новини. - 2018. – 5 липня. - № 056 (21966).

Дзюбенко Юлія Михайлівна,

кандидат політичних наук,

Національний університет «Одеська юридична академія»

ДЕМОКРАТИЧНІ ТЕНДЕНЦІЇ У КРАЇНАХ АЗІЇ ТА ОКЕАНІЇ

В останні роки хвиля пост 1970-х демократизації сповільнилася або, в разі деяких країн, повністю змінена. Відповідно до вимірювання системи Economist Intelligence Unit половина населення в світі тепер живе в демократії. Однак в останні роки, спостерігається практика повернення до авторитарного режиму.

Також, низка культурно-історичних, географічних, релігійних, ментальних, соціо-політичних, економічних та інших особливостей було доцільно проводити даний аналіз, виходячи з регіонального розташування країн.

Переходячи до такого показника як інклюзивність, зазначимо, що в середньому, система представництва в рамках політичних систем Азії і Океанії викликає більше занепокоєння, ніж соціальна інклюзивність, хоча рівні державної ідентичності, загалом, високі. Тим не менш, деякі провідні країни, які виділяються як політично, так і соціально-економічно, як правило, уникають цієї проблеми. Таким чином, відкриті і інклюзивні Австралія, Японія та Нова Зеландія, а також такі економічно успішні країни як Сінгапур, Південна Корея і Тайвань показують низький рівень бідності, нерівності та дискримінації. Однак, що стосується політичної інтеграції, рівні соціальної самоорганізації і сила груп інтересів є значно нижчими в авторитарному Сінгапурі і Малайзії, ніж в демократичних Індонезії та Індії, які, в свою чергу, гальмуються низькими рівнями соціально-економічного розвитку та рівних можливостей.

На іншому кінці шкали, Камбоджа, М'янма, Непал і Пакистан страждають, в першу чергу, від нестабільності і низького рівня розвитку, в той час як Афганістан, Лаос і Північна Корея показують вкрай низький рівень соціально-економічного розвитку разом з відсутністю функціонуючих посередників між політичною системою і громадянським суспільством. Лаос відрізняється лише тим, що рівень довіри і місцевої самоорганізації там не такий низький, як в занепадаючому Афганістані або в закритому суспільстві Північної Кореї.

Китай, Шрі-Ланка, Таїланд і В'єтнам є дуже успішними у розвитку соціально-економічної інтеграції та рівних можливостей, але показують недоліки щодо представництва інтересів. Ситуація особливо складна в суворих однопартійних системах в Китаї і В'єтнамі, але також все частіше

проявляється під час етно-націоналістичного правління на Шрі-Ланці і військового правлінням у Таїланді [1].

В Бутані і Папуа-Новій Гвінеї жодного балансу між політичним доступом і соціально-економічною інклюзивністю не відбулося. Незважаючи на недавні успіхи в Бутані, сільська бідність залишається широко поширеним явищем, в той час як система посередництва між громадянським суспільством і політичною системою ще недостатньо закріпилась після довгої історії монархічного правління. У зубожілій Папуа-Новій Гвінеї, партійна система є крихкою і тому система представництва інтересів носить клановий, а не представницький характер. Доступ і інклюзивність збалансовані на більш високому рівні в Бангладеш і на Філіппінах, з високим рівнем соціального капіталу, що існують в обох країнах.

Політичні партії і партійні системи в Австралії і Новій Зеландії є вельми інституціоналізовані і в змозі сформулювати і агрегувати соціальні інтереси, в той час як Індія і Японія мають вигоду від помірно інституціоналізованих партійних систем. Серед пізньо-демократизованих країн, Тайвань і Індонезія єдині, хто розвинули політичні партії, які або добре інституціоналізовані або, принаймні, внесли позитивний внесок в представництво і інклюзивність демократичної системи. Незважаючи на це, все одно ці партійні системи не здатні улагодити соціальне і політичне напруження, що сприяє глибоким політичним кризам і хронічній нестабільності в таких країнах, як Бангладеш, Непал, Пакистан, Таїланд і Філіппіни.

Насправді, слабка інституціоналізація політичних партій і партійних систем, а також відсутність адекватних можливостей для політичного представництва і участі для політичних партій є основними перешкодами на шляху демократичного врядування в більшості демократій Східної і Південно-Східної Азії. Що стосується бідності і глибоких нерівностей, які блокують частину населення від рівноправної участі в економічному, соціальному і навіть політичному житті, існує чіткий регіональний розподіл

в Азійсько-Океанському регіоні на Південну Азію з одного боку, і велику частину Східної і Південно-Східної Азії, – з іншого [1]. У той час, як в Північно-Східній Азії і в більшості країн Південно-Східної Азії економічне зростання сприяло вражаючим успіхам в боротьбі з бідністю і значним поліпшенням в сфері людського розвитку, більшість країн Південної Азії застрягли в стані низького рівня розвитку. Через структурні, культурні і політичні причини, переважна більшість населення позбавлена доступу до усіх можливостей життя. Афганістан, Бангладеш і Пакистан в цьому відношенні є найбільш проблемними.

Деякі поліпшення відбулися в Камбоджі, Лаосі, М'янмі та Непалі, але в значно меншому обсязі, ніж, наприклад, у Китаї або В'єтнамі. Крім того, важливо відзначити чіткі відмінності між азіатськими країнами щодо відкритості політичної системи до вимог різних соціальних груп для поліпшення соціальної політики і адекватних соціальних послуг, таких як медичне страхування. У той час як уряди Індонезії, Південної Кореї, Тайваню і Таїланду адаптувалися до зростаючого тиску, обрані уряди в Індії, Папуа-Новій Гвінеї і на Філіппінах були не в змозі ефективно боротися з соціально-економічними бар'єрами в їх суспільствах.

Підсумовуючи, зазначимо наступне: за винятком Китаю та деяких міні-держав в Південно-Східній Азії і південній частині Тихого океану, всі країни в регіоні, принаймні формально володіють інституційними атрибутами представницької демократії – тобто, всенародні вибори в національний законодавчий орган, парламенти, та в деякій формі (найчастіше неефективній) розподіл влади.

Серед демократій, найбільш істотний розрив існує між кількома державами, які просуваються в бік демократичної консолідації (Індонезія, Південна Корея, Тайвань), і країнами, які зазнали різкого зниження якості демократії (Шрі-Ланка, Таїланд). Зберігаються проблеми державності, особливо в Південній Азії і південній частині Тихого океану, де слабкі посередницькі організації і недостатнє дотримання верховенства права є

проблематичними для більшості азіатських демократій Східної і Південно-Східної Азії.

Порушення громадянських прав підкреслює найбільший дефіцит демократичних структур в регіоні, так як належні правові процедури, рівність перед законом і особиста недоторканність не гарантовані в майже двох третинах країн регіону. Це корелює з відносно низьким рівнем довіри до політичних інститутів в більшості азіатських демократій, а також з ерозією в прихильності еліт до представницької демократії в таких країнах, як Бангладеш, Пакистан, Шрі-Ланка та Таїланд.

Китай, Лаос, Північна Корея і В'єтнам є авторитарними державами з однопартійним правлінням, без розподілу влади і з суворо обмеженими політичною участю і громадянськими правами. Афганістан це слабка держава з нестабільними і ненадійними політичними інститутами.

Камбоджа, Малайзія, М'янма, Непал, Пакистан, Сінгапур і Шрі-Ланка мають багатопартійність, принаймні формальне дотримання принципу верховенства права, а також обмежений доступ до громадянських прав. Права на участь, а отже, політичний і соціальний плюралізм, існують, але, як і раніше, обмежені.

У Бангладеш вибори є значущими і рівень участі громадянського суспільства є відносно високими. Однак ці позитивні аспекти запламовані недостатнім захистом громадянських прав. У Папуа-Новій Гвінеї вибори по суті є вільними, але не справедливими і скомпрометовані широким поширенням підкупу виборців, фальсифікацією результатів виборів та залякуванням. Проте, верховенство права встановлено досить добре, особливо щодо розподілу влад та незалежності судової системи. В Таїланді вибори як засіб відбору політичних лідерів є доволі спірними. Проте, конфлікти серед еліти сприяли краху демократії та військовому перевороту в травні 2014 року [1].

Бутан, Індонезія і Філіппіни, хоч і демонструють деякі недоліки в демократичному управлінні, проте вже просунулися щодо

інституціоналізації демократичних процесів. Участь у політичному житті забезпечується і формальне верховенство права досить добре встановлено, хоча захист громадянських прав показують недоліки у всіх трьох країнах.

Австралія, Японія та Нова Зеландія є консолідованими демократіями, в той час як Індія і Тайвань стикаються з перешкодами в зміцненні демократичного правління, починаючи від масової бідності і соціальної дискримінації в Індії, до проблеми в державності в Тайвані. У Південній Кореї, права участі в політичному житті все більше і більше порушуються [1]. Однак, демократія у всіх цих країнах навряд чи буде повалена. Існує нерівномірне дотримання політичних прав, а верховенство права є недосконалим в деяких випадках, але вільні і справедливі вибори є єдиним законним шляхом вибору політичних лідерів. Також в цих країнах існують розбіжності щодо ступеня інституціоналізації партійної системи, сили груп інтересів і рівня соціальної самоорганізації, але всі ці країни мають демократично єдині еліти.

Список використаних джерел:

1. Asia-Oceania – Transformation Index (BTI). *BTI*. URL: https://www.bti-project.org/fileadmin/files/BTI/Downloads/Zusaetzliche_Downloads/NGD_Asia.pdf.

Савон Катерина,

магістр факультету психології, політології та соціології

Науковий керівник – к. політ. н., доцент Т. М. Краснопольська
Національний університет «Одеська юридична академія»

**МІЖНАРОДНИЙ ОБРАЗ УКРАЇНИ В УМОВАХ СУСПІЛЬНО-
ПОЛІТИЧНИХ ЗМІН**

Існують різні точки зору щодо понять образ, імідж та бренд держави. Є. Б. Шестопаєв пише, що поняття образ і імідж мають різні тлумачення. Іміджем називають уяву, яка конструюється спеціально, а образом – те, що формулюється спонтанно. Образ реальне, а імідж конструйоване. Образ країни в контексті виступає як найбільш загальна категорія, що охоплює весь обсяг уявлень про країну. Імідж країни є вужчим поняттям, означаючи образ, на який намагаються впливати з метою зміни. Бренд країни вимагає реалізації позитивних характеристик країни з метою отримання прибутку, що, з одного боку, зближує його з іміджем, а з іншого – проводить межу за сферою і метою здійснення. Імідж держави впливає як політично, так і економічно на учасників міжнародної взаємодії. Кожна держава має свій імідж і є брендом.

І. Ю. Кісельова та А. Г. Смірнова описують авторський термін «я держава», згідно з яким образ держави формулюється у єдності трьох компонентів. Перший з них це ідентифікація політичного лідера нації спільним цінностям, освідомлення статусу своєї держави та розуміння ролі держави, яку вона займає на міжнародній арені.

Міжнародні організації створюють різні стандарти, які створюють за різними показниками рейтинги держав, з тієї чи іншої спеціалізації. До найважливіших індексів, які впливають на формування іміджу тієї чи іншої держави, належать:

- Індекс конкурентоспроможності (один з найвідоміших світових індексів, який щорічно складається Всесвітнім економічним форумом у Давосі. В опублікованому в січні 2018 року рейтингу Україна зайняла 81-е місце.

- Індекс сприйняття корупції (щорічно розраховується міжнародною організацією Transparency International). Індекс сприйняття корупції вказав що станом на 2017 рік Україна посіла 30 місце.

- Індекс електронної участі громадян (оцінює якість і корисність інформації та послуг, які уряд за допомогою сучасних інформаційно-комунікаційних технологій надає громадянам з метою залучення до прийняття управлінських рішень). Україна посідає 32 сходинку серед 193 країн – членів